

Arrest

nr. 139 965 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 21 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij nalaat een middel te ontwikkelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. De verwerende partij meent dan ook dat het beroep voor zover dit gericht is tegen voormelde beslissing onontvankelijk is wegens gebrek aan een middel.

De Raad merkt op dat indien het verzoekschrift geen uiteenzetting van middelen bevat in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het bijgevolg kennelijk onontvankelijk is (cf. RvS 16 maart 2009, nr. 191.463).

Er wordt geen middel ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing. Het betoog ter ondersteuning van de opgeworpen middelen is duidelijk exclusief gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

2.2. Voorts wijst de Raad ambtshalve op wat volgt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift geen enkel middel ontwikkeld ten aanzien van de beslissing van 21 augustus 2013 tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, waardoor het beroep voor wat deze beslissing betreft onontvankelijk is. Rekening houdend met het gegeven dat het beroep gericht tegen de beslissing tot onder meer het afleveren van het inreisverbod, gelet op het gebrek aan een middel, onontvankelijk is en de beroepstermijn om een eventueel nieuw annulatieberoep in te stellen reeds is verstreken, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing hierdoor definitief is geworden.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Gelet op bovenstaande vaststellingen rijzen er vragen omtrent het belang van de verzoekende partij bij het bestrijden van de eerste bestreden beslissing, nu zij onderhevig is aan een inreisverbod dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Immers mag de verwerende partij, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet), *quod non*, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Gevraagd ter terechtzitting naar haar actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, stelt de raadvrouw van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat een uiteenzetting werd gegeven betreffende het actueel belang van de verzoekende partij bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans geen voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de door haar gevorderde vernietiging haar in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 21 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER